

ЛЮБЕН ДИЛОВ
ПОСЛЕДНОТО ИНТЕРВЮ НА
АДАМ СУСБЕ

chitanka.info

Току-що отминалата Година на мъжа изведе на историческата сцена едно ново име — Адам Сусбе. Той нашумя най-напред с филмовия си трактат „Какво съм аз — какво е тя“, а след това и чрез пропагандните си пътувания, с които даде неочакван тласък на твърде анемичното движение на еманципация на мъжете. Нашата редакторка Сази Ваг има щастливото хрумване да го придружи в последната му обиколка и още по-щастливата за всяка журналистка възможност последна да разговаря с него. Както съобщихме в сутрешното си издание, снощи Адам Сусбе бе застрелян от своя съименник, студента по философия Адам Сусбе. В първите си показания убиецът е заявил, че убитият позорил неговото име и честта на неговия пол с опитите си да върне мъжете към оня противоположен им начин на живот, съществувал преди хиляда години.

САЗИ ВАГ: Смятате ли, че Годината на мъжа бе полезна за обществото?

АДАМ СУСБЕ: Като обяви 2980 година за Година на мъжа, Планетарният съвет, в който 85% са жени, в същност само реагира на съществуващата вече борба за правата на мъжете. Мотивите обаче, според мен, не бяха нито много умни, нито достатъчно хуманни. Планетарният съвет даде по този начин на станалите неспокойни мъже да посмучат едно кисело-сладко бонбонче с надеждата, че най-после в обществото ще настъпи спокойствие. И все пак тая година бе полезна. В две насоки. Първо: Провъзгласяването на Годината на мъжа е вече едно официално признание, че мъжкият проблем съществува. Трудностите за мъжете досега се състояха в това, че тяхната неоправданост никога не се признаваше официално, че никога не ѝ се даваше публичност, поради което повечето мъже тънеха тъпо в потисничеството, бунтът им си оставаше индивидуален, неориентиран, предизвиква у тях масови неврози. Второ: В повечето краища на Планетата-майка Годината на мъжа бе чествувана с един чудовищен цинизъм. Това не беше Година на мъжа, а една олимпиада за насмешки

и вицове по адрес на мъжете. Жените чудесно използваха тая година, за да се налудуват и позабавляват. Ето това е ползата от нея.

САЗИ ВАГ: Ха-ха-ха! Вие също умеете да иронизирате! Навярно сте и лично засегнат. През тая година средствата за информация много се занимаваха с вас и, трябва да призная, наистина по не особено ласкателен начин.

АДАМ СУСБЕ: Непрекъснато ме оплюваха и каляха. Това не ме изненада, но въпреки това ме огорчава. Очаквах поне от по-сериозните средства за информация да не се нахвърлят върху моята личност по тоя ирационален начин, занимавайки се с нея само от кръста надолу. Наричаха ме — по аналогия с психопат — „еманципат“ и „еманципаток“, рисуваха ме креслив, фригиден, фрустриран, грозен, истеричен. Превърнаха този образ в клише на всеки, който реши организирано да се бори за правата на мъжете. Започна се веднага след прожекцията на филма ми „Какво съм аз — какво е тя“. Тогава си виках: Но как може с такова безсрамие да се пише и говори за мен! Чувствувах се изнасилен, понякога крещях от болка, тъпчех вестниците с крака, счупих дори екрана на холовизора си. После свикнах. Казах си: Сигурно не може иначе, щом почти всички средства за информация се оглавяват от жени. Пък и тази им реакция е само едната страна на положението ми. Другата страна са хилядите писма, които получавам от ония мъже, които чрез филма и книгите ми са си създали един вътрешен симпатизантен контакт с мен. Понякога на улицата непознати мъже тайно ми стискат ръката и ми шепнат с надежда и плаха вяра: „Карай все така, мой човек!“ Ето тия неща хилядократно ме възнаграждават заради вашите ругатни.

САЗИ ВАГ: Средствата за информация отразяваха не само вашата дейност в тоя дух, а и на самото движение за правата на мъжете се гледа като на едно смешновато обединение на чудаци. Не се ли дължи това и на неумението ви да ратувате за своята кауза?

АДАМ СУСБЕ: Не, казах ви вече. Този начин на отразяване си е присъщ на средствата за информация. В нашето уж демократично общество ония мас медия, в които мъже-журналисти решават какво и как да се отразява, могат да се преброят на пръстите на ръцете. Средствата за информация, както и повечето ръководни учреждения, са заети от жените, а всяка жена, колкото и просветена и толерантна да е, в някое ъгълче на съзнанието си е диктаторка. Естествено е да не

реагират по друг начин, когато се касае за неща, способни да разтърсят основите на нашия лустросан и захаросан матриархат.

Признавам, че и много от мъжете, които под една или друга форма се вливат в движението, дават повод за такова лекомислено наплевателско отношение. Те все още не осъзнават истинската същност на борбата за правата им, не са способни да овладеят философията ѝ. Техният протест е по-скоро себичен, анархистичен, насочен срещу едноличния потисник — жената в къщи, а не срещу матриархалната институция. Включвайки се в борбата, те още не виждат пред себе си институцията-враг, а собствената си жена. На нея искат да отмъщават. Това наистина прави от някои от тях кресльовци и фрустрирани истерици. Ето защо нашето движение има засега предимно просветителски характер. А каквото съумеем покрай това да откопчим от обществото, ще бъде едно малко спечелено сражение, подготвящо бъдещата ни победа. Годианата на мъжа беше първото от тях.

САЗИ ВАГ: Кое най-много ви тегне, кое най-напред искате да се промени в положението на мъжа днес?

АДАМ СУСБЕ: Ако се постараете да бъдете поне мъничко непредубедена, сама ще го видите. Вземете най-напред господстващите възгледи, към които, за съжаление, все още се придържат и повечето от мъжете. Смята се, че природата е предопределила мъжа за две неща: да създава деца и да ходи на лов, за да ги храни. В първобитния матриархат, ако вярваме на науката, това наистина е било така. Мъжът е ходил на лов, а жената е управлявала живота в пещерата и в племето. Но какво е положението днес, в 2980 година? В която все още от деца ни се втълпява, че ние, мъжете, трябвало да си останем верни на своята природа? Пак жените управляват разпределението на богатата и човешкото съжителство, допускам дори, че го управляват не по-лошо, отколкото бихме го управлявали ние, но какво остава за нас? Автомати произвеждат тия блага, работи ходят да ги пазаруват, работи чистят в къщи, работи хранят и възпитават децата, които в повечето случаи не са и истински наши. Защото присадната система на контролирано размножаване и подбор на наследствената маса направи смешно прозвището „баща“. Мъжът е превърнат в един примитивен инструмент за развлечение на жената — в семейната спалня (където нередко също така го замества

неуморимият и вездесъщ робот) и на стадионите, където го пускат да доказва мъжките си качества пред изкуствени мечки и тигри или да стреля с лък по автоматични зайци. В най-добрия случай, под влияние на атавистичното си майчинско чувство, жените ни третират като вечно невръстни деца, които непрекъснато трябва да бъдат наставлявани и поучавани.

Погледнете още веднъж и вашите любими средства за информация! Там мъжът не е нищо повече от състезател в някоя любима на жените дисциплина или пък фотомодел. Във всеки филм, във всяко ревю мъжът бива демонстриран като определени килограми месо с определени пропорции. Това отдавна няма нищо общо с култа към красотата на тялото, то си е чиста порнография. Защо например всяка реклама за нова марка шампоан трябва да бъде илюстрирана с мъж, и то непременно гол! Вярно, мъжът е по-красив от жената, но такова отношение уронва нашето достойнство.

Надникнете и в учрежденията! Никой що-годе добре устроен физически мъж не може да си намери прилична работа, без да даде кесарю кесаревото. Простете за древния израз! Искам да кажа: без неговата началничка да не посегне на най-милото му. Така мъжът се корумпира като служител. Учрежденията и институтите са пълни с мъже, които по цял ден пият кафе и клюкарствуват за мода и спорт, и гният в бюрократичната летаргия, поради това, че всеки от тях е човек на някоя си.

САЗИ ВАГ: Силни думи казвате, но, доколкото ми е известно, засега противниците ви сред мъжете са все още хилядократно повече, отколкото вашите привърженици.

АДАМ СУСБЕ: Така е. Но не бива да се забравя историческото развитие. Осемстотин години матриархат не се заличават лесно от бедните им мозъци. Пък и робството си има своите удобства и своя уют за ленивите и конформистите. На първо място сред противниците ми, а те никак не са малко, са ония природно сбъркани или морално купени от жените мъже, чиято интимна мечта е да бъдат жени, да живеят като жените, та по този начин да влязат в ръководната върхушка. Други, също доста широки слоеве от мъжете, още не могат да се отърсят от политическата си апа...

САЗИ ВАГ: На това място разговорът ни бе прекъснат завинаги от безшумната светкавица на лазерния изстрел, с който необикновено

красивият и мъжествен (23 год., 188 см, ханш — 95 см, бедро — 82 см), великолепният ловец, университетски първенец по разчекване на лъвове и континентален шампион по стрелба с лианова прашка, студентът по философия Адам Сусбе повали водача на еманципатите. Подробности за убийството дадохме в сутрешното си издание.

БЕЛЕЖКА НА ДЕЖУРНАТА РЕДАКТОРКА

Броят бе вече набран и заснет, когато получихме съобщението, че убитият не само не е бил истински мъж, а изобщо не е човек. Експертизата е установила, че това е изчезналият преди пет години при неизяснени обстоятелства от колонията на Плутон психоробот А. С. от първи звезден клас. Дезертирайки от задълженията си в усвояване на космическото пространство за човечеството, повреденият психоробот тайно се е върнал да тревожи Планетата-майка. Вече е в ход и проверката дали другите активисти на движението за правата на мъжете не са също такива психороботи, престъпно пренебрегнали четвъртия закон на роботехниката, който гласи, че роботът винаги и навсякъде е длъжен да се легитимира като робот. Повече подробности ще получите от утрешното издание. Засега редакцията призовава читателите си да се присъединят към справедливия повик: СВОБОДА ЗА ЧОВЕКА АДАМ СУСБЕ!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.